Doğan Kardeş

Cüneyt Kabakçıoğlu

Sayı 326

KAR EĞLENCELERİ

Krş. 15

— XI —

Onu yakalıyan çocuk, bu sefer de «Haydi (köpek-balığı) oyunu oynıyalım! Sen, köpekbalığı ol Mâsa. Dipten yüzerek birimizden birimizin bacağını çimdiklemiye çalış. Ama yakalama! diyordu.
— Hayır.
Lal-tanta hemen lâfa karıştı.
— Korkuyorsun değil mi?
— Korkmak mı?
Mâsa, şu şiş karınlı Lal-tantayı çimdiklemeyi ne kadar istiyordu. Daha onun alaylarının acısını unutmamıştı.
— Korkak mı? Ne münasebet? Ama bacak kadar çocuklardan sıkıldım!» diyerek Mâsa, diğer çocukların bağırışmalarına aldırış etmeden, sudan çıkıp büyüklerin oturdukları yere doğru yürüdü.
WARİ-DA-WAN (Yaban domuzlarının sahibi)
Kusu, kocaman bir et parçasını almış, küçük bir

ateşte kendi kendine pişiriyordu. Akan yağlar, ateşten alevler çıkarıyordu.
Hayvanların tuzlanması, etlerin kızartılması, çadırların kurulması bitince, herkes kendi hissesine düşen eti almış, Kusu'nun ateşinin başına toplanmış pişirmek için sıra bekliyorlardı. Mâsa'nın küçük rakibi Tak-Tak'ta, bekliyenler arasındaydı. Küçüklerle alay etmesini pek seven Ku-sa-ro da eline etini alıp geldi. İhtiyar Dama, her zaman olduğu gibi gene ortaya oturmuş söyleniyordu. Hiç iş yapmıyor, gözlerini etrafa gezdirerek sade emir veriyordu.
— Balıkların içini temizledikten sonra, muz yaprağına sarın, Aferin, sonra ateşin içine bırakın. Yapraklar kıvrılmaya başlayınca, balık pişti demektir.»
Kızılderililer, bıyık altından gülümsüyorlardı. Çünkü, ihtiyar Dama, onlara hep bildikleri şeyleri baştan anlatıyordu. Ama o, yaşlıydı ve sözlerini dinlemek lâzımdı.
Su-la-ti, elinde büyük bir toprak kâse ile sallana sallana gelip su dolu kabı ateşin üstüne oturttu.
— Bu suyu muzları kaynatmak için getirdim.» diye o da lüzumsuz bir izahatta bulundu.
Mâsa, yeşil kabuklu büyük muzları soyuyordu. Kâfi miktarda muz birikince, kalkıp hepsini kaynıyan suyun içine attı. Hava kararıp pişen etlerin kokusu etrafa yayılınca, öbür çocuklar da oyunu bı-

rakıp ateşin olduğu yere koşuştular. Dişleri birbirine vuruyordu. Ateşin etrafında zıplıyarak ısınmaya çalıştılar. Karyipler denizinden doğru soğuk bir rüzgâr esiyordu.
İhtiyar Dama, yırtık gömleğine biraz daha sarıldı. Kaynıyan sudan bir kabak dolusu aldı ve onu muz peltesine karıştırdı. Etrafa ağır ekşi bir koku yayıldı. Acıkan çocuklar dansetmekten vazgeçip yemeğin başına toplandılar. Küçüklerden biri dayanamayıp elini midesinin üstüne koydu. «Aman çok acıktım» dedi. Başka bir tanesi, «Benim karnım zil çalıyor» dedi. al-tantanın midesi şimdiye kadar atıştırdığı şeylerden şiştiği halde hâla «Verseler, bir kazan dolusu muz yiyebilirim» diye söyleniyordu.
Erkekler, herkesin önüne taze kesilmiş muz yaprakları dizdiler, üzerlerine kaynamış muz, kızarmış su aygırı eti, pişmiş balık koydular. Artık ihtiyar dama bile hizmet ediyordu. Ayağa kalktı, sıcak Wabul kâsesini getirip herkesin yetişebileceği şekilde tam ortaya koydu.
Hemen hepsi toplanıp yemeğe başladılar. Tabak, çatal veya bıçak vazifesini hep eller görüyordu. Parmaklarıyla sıcak muzları tutup ağızlarına götürüyorlar, su aygırının etini gene parmaklarıyla ayırıyorlardı.
Kimse konuşmuyordu. Yemek yemek, Miskito adamları için çok ciddî bir meseledir. Hele yemek

zamanında konuşup gülmek çok ayıptır. Yalnız istediklerini bildiren tek kelimeleri kullanırlar. Nihayet doyabildiler.
Lal-tantanın midesi öyle bir şişmişti ki, patlıyacakmış gibi duruyordu. İhtiyar Dama, yağlı parmaklarını eski yırtık gömleğile temizledi. Su-la-ti ellerini bacaklarına süre süre yağlarını çıkarttı. Rüzgâr ağaçların arasından geçerken ıslık çalıyordu. Gece karanlık, kapkaranlıktı. Kızılderililerin yaktıkları ateşin alevleri, sanki göğe kadar çıkıyor, ormanda korkunç gölgeler meydana getiriyordu.
Karanlıkların içinden bir ses geldi Whooooooooo! Erkekler bakıştılar. Ses tekrar etti: Whooooo!.. Bu, baykuş sesiydi. Gecenin zifiri karanlığında, yankılar yaparak kızılderililere uğursuzluk getirdiğini haber veriyordu.
Ekseri, av dönüşü kızılderililer neş'eli olurlar. Ateşin başına toplanırlar, gündüz yaptıklarını birbirlerine anlatırlar. Ama bu gece hepsi düşünceliydi.
Mâsa, ihtiyar Dama'nın kendi kendine mırıldandığını gördü. Gözleri, orada bir önündeki ateşe dalıyor, başını çevirip arkasında kalan ormanın karanlıklarına bakıyordu. Mâsa, neden erkeklerin düşünceli durduklarını biliyordu.

— Devam edecek —

★ İngiltere'de bir çiftlikte oturan şu yaramazın yaptığı şeye bakın. Babasının yılbaşında kesmek için aldığı hindiye tasma geçirmiş, onunla sokak sokak dolaşıyor. Yoldan geçenler de gülerek onlara bakıyorlar. Hindi de bundan memnun ki, küçük efendisine ses çıkarmıyor.

★ Biz insanlar nedense hayvanların yavrularını, büyüklerinden daha çok severiz. Nerde bir civciv, bir kuzu. bir dana, bir sıpa veyahut bir tay görsek onları okşamaktan kendimizi alamayız. Bakın resimdeki şu kız kuzusunu kucağına almış, onu ne candan seviyor.

★ ★

EN GÜZEL YILBAŞI HEDİYESİ

Bir kardeşimiz soruyor :

«Doğan Kardeş, yeni yılda çok sevdiğim bir kaç arkadaşıma hediye vermek istiyorum. Acaba onlara ne hediye edeyim?»

Bana kalırsa yılbaşında verilecek ve en çok makbule geçecek hediye kitaptır. Çünkü oyuncak alsan kırılır, çukulata, pasta gibi şeyler götürsen yenilip biter. Halbuki kitap kalıcıdır. Arkadaşınız hediye ettiğiniz kitabı okuduktan sonra hep sizi hatırlar.

İşte size arkadaşınıza vereceğiniz hem ucuz hem çok makbule geçecek hediyeler.

1 — Doğan Kardeş Dünya Çocuk Romanları. (Bu seriden 12 kitap çıkmıştır. Her kitap 50 kuruş.)

2 — Nedir? Niçin? Nasıl? serisi. (Birinci serideki 16 kitabın tanesi 15 kuruş. İkinci seri 8 kitaptır. herbiri 25 kuruş.)

3 — Altın Basamak. Fiatı 150 kuruştur.

4 — Nasrettin Hocadan 70 Manzum hikâye. Fiatı 100 kuruş.

5 — La Fontaine'in masalları Orhan Veli amcanın tercümesi (İki kitap bir arada 80 kuruş.)

6 — Masal Babası Eflâtun Cem Güney amcanın masal kitapları. (Nartanesi, Karayılan, Sabırtaşı, Zümrütanka. İlk iki kitap 50-şer, diğerleri 65-er kuruştur.)

7 — Doğan Kardeş Abonesi. En güzel, en manalı, bir yılbaşı hediyesi de Doğan Kardeş abonesidir. Çünkü onu haftada bir alacak olan daima sizi hatırlayacaktır.

Yıllık Abonesi 750, altı aylık 400 kuruştur.

T E Y Z E M

Benim teyzem bir nurdur,
Sesi tatlı bir sudur.
Ona koştuğum zaman
Cevabı hep kuzumdur.

Yaz gelince ikimiz,
Bir örnek giyiniriz.
Allaha dua eder,
Bizi ayırma deriz.

Filiz SARI

★

O K U L U M

Çok güzeldir okulum
Yazar yazar okurum
Adı da Barbaros'dur
Bizim okulumuzdur
İçi dışı tertemiz
Okul bizim annemiz

Gültekin ORHON

TİYATRODAKİ ŞEYTAN

ESKİ devirlerden bir gündü. Kasabada başka bir hava esiyordu. Öyle ya, nasıl esmesin, seyyar bir tiyatro kumpanyası kasabaya gelmiş ve küçük köprünün yanındaki otele yerleşmişti. Otelin altındaki büyükce kahveyi tiyatro salonuna çevirmişlerdi. Akşam üstü ahali ve bilhassa çocuklar hiç durmadan, kahvenin önünde bir aşağı bir yukarı dolaşıyorlardı.

Kapının önündeki ilânda gece «ŞEYTANLAR» adında bir dram oynanacağı yazılı idi. İki boru ve bir davuldan ibaret olan bir mızıka durmadan bir takım havalar çalıyordu.

Kimse görmeden kahve avlusuna sokulan küçük Ahmet çekinerek yavaşça ilk gördüğü kapıyı açtı, bir de ne görsün, yüzü maskeli şişman bir adam bir sepet dolusu kılıç ve hançer taşımıyor mu? Her halde oyun kavgalı, döğüşlü bir şey olacak.

Ahmet gözleri parıldıyarak:

— Aman ne güzel diye bağırdı, şeytanlar, daha kim bilir neler var.... var ama biletler de pahalı, adam başına 20 kuruş...

Ahmedin arkadaşı şişko Yusuf bir yandan başını kaşıyor, öte yandan :

— Yirmi kuruş ha, diye söyleniyordu, bu fena işte. Bu kadar para bizde ne gezer.. Fakat ne olursa olsun, arkadaşlar, bu oyunu kaçırmak istemem... Hiç olmazsa pencerelerden bakalım.

Bir ara Ahmet, Osman'a dönerek :

— Para yerine bunu versem, dedi. acaba bırakırlar mı dersin? Bak ne güzel kalem, tepeliği de var...

Osman güle güle bir hal oldu:

— Senin iki paralık kalemini ne yapsınlar, dedi, seninle alay ederler.

Ahmet yavaşça pencerenin birine yaklaşıyor ve yüzünü cama yapıştırarak içeri bakıyor. Pencereyi kaplayan ince bir buğu arasından içeride duvara dayanmış, açık mavi elbiseli küçük bir kız görüyor. Ne o, başında bir taç mı var, nedir?.. Her halde oyuna o da çıkacak olmalı...

Ah, nasıl yapsa da içeri girebilse... Yazık ne şeytanları görebilecek, ne de başı taçlı küçük kızı...

Birisi omzunu dürtmeseydi dalgınlığı daha devam edecekti. Arkadaşı Hasan, elini omzuna koyarak :

— Haydi gelsene, öbür taraftan içeri giriyorlar, hiç olmazsa onları seyrederiz, dedi.

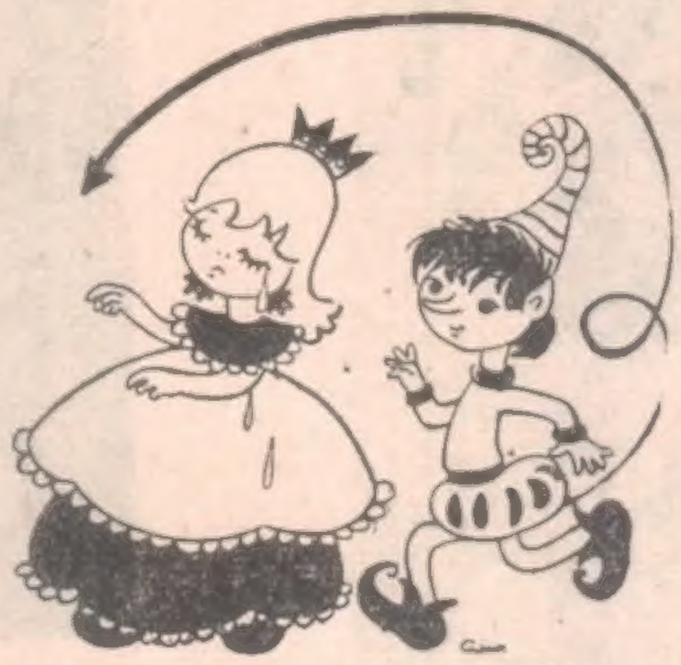

Ahmet, Hasan'ın arkasından giderken küçük kapı birdenbire açıldı ve kırmızı elbise giymiş, eli üç dişli yabalı şeytan kıyafetinde birisi dışarı çıkarak:

— Bana bakın çocuklar, diye bağırdı, oyun için küçük bir şeytan daha lâzım, bu işi içinizden hanginiz becerebilecek?..

Çocuklar şaşkın şaşkın adamın yüzüne baktılar.

Kendini ilk toparlayan Hasan oldu:

— Oyun mu? dedi. Şimdi oynıyacağınız oyun için mi? Ben yaparım.

Ömerle Osman da: «Ben de. ben de» diye bağrışmaya başladılar. Zavallı Ahmet cesaretsizliği yüzünden yerinden bile kıpırdamadı ve hepsinin arkasında kaldı. Şeytan:

— Durun yahu, diye seslendi, ben bir kişi istedim, üç kişi geldi. Hem sizin boylarınız uzun, ben şöyle küçük, zayıfca birisini istiyorum... Bak, bak, duvarın yanında birisi duruyor, gel bakayım biraz buraya küçük..

Ahmet titriyerek yaklaştı. Adam şöyle bir gözden geçirdikten sonra :

— Tamam, iyi dedi, haydi, gir içeri!

Hasan: «Nasıl olur canım» diye söylenecek oldu ama şeytan Ahmed'i içeri alıp kapıyı kapadı. Ona :

— Haydi çabuk olalım, en fazla beş dakikada hazırlanman lâzım, derken bir taraftan da çocuğu loş ışıklı bir odada elbise ayırmakla meşgul bir kadına doğru itti :

— Fatoş, dedi, işte son şeytan, çabuk elbiselerini giydir ve hemen bana gönder. Fatoş hemen eski elbiseleri karıştırmağa ve küçük bir şeytan elbisesi aramağa koyuldu. Elbiseyi bulunca elçabukluğu ile Ahmed'in ceketini, pantalonunu çıkarıp şeytan elbisesini çocuğa giydirdi: İşte oldu, başına da üç delikli kırmızı bir kukuleta, tamam... Deliğin ikisi gözleri ve birisi ağzı için... Ahmet'cik ilk anda gözlerinin kapandığını, nefesinin kısıldığını sandı, başı döndü. Fakat sevincine de diyecek yoktu. O içeri girmek isterken, sahnenin üzerinde oyunda bile yer almıştı. Bir anda «acaba öbür şeytanlar gibi benim de kuyruğum var mı?» diye aklından geçti. Başını doğrulttu ve kadına:

— Kuzum teyze, benim de kuyruğum var mı? diye sordu. Fatoş :

— Tabiî var, dedi, sakın üstüne basma ha, düşersin, sonra öyle fazla hareket de yapma, çünkü elbise dar, dikişler açılır. Haydi git patronu bul.

Ahmet beş on adım attıktan sonra kendisini kahvenin içinde buldu. Kahvenin bir tarafına bir perde kurulmuştu. Arkada üstü başı düzgünce iki adam bir sandığın üzerine oturmuşlardı. Büyük şeytan rolünü yapan patron da bu adamların arka tarafında duruyordu. Çocuğu görünce :

— Geldin mi, dedi, elbisesi de biraz dar gelmiş ama neyse... küçük sen (Uhh) diye bağırmasını bilir misin? Ahmet şaşkın şaşkın: «Bilirim efendim» diye cevap verdi.

«Uhh... uhh... uhh...» diye bağırdı.

Büyük şeytan bu sefer kulaklarını tıkadı. Diğer adamlar gülmelerine devam ediyorlardı.

— Yeter, yeter. İşte senin çıkaracağın ses bundan ibaret, yavrum. Bundan başka bir de taklak atacaksın, haydi bir dene bakalım.

Ahmet bu işte bilgisini göstermek için derhal bacaklarını havalandırarak taklak atmağa başladı. Birden arkasında da bir çatırdı duyuldu.

Fatoş: «Eyvah, dikişler sökülüyor» diye bağırdı.

Patron: «Ne yapalım, dedi, çatlasa da olacak, patlasa da.. Haydi küçük, şöyle köşede dur, sıran gelince seni çağırırlar.

Ahmet kapının yanında duran bir sandığın üzerine otururken büyük ter damlalarının yüzüne doğru sızdığını farketti. Zaten iyi nefes alamamaktan yüreğinde çarpıntı duyuyordu. Ağız tarafındaki deliğe parmağını sokarak birazcık yırt-

tı. Sol gözünün deliğini de azıcık büyüttü. Aman ne tuhaf bir âlem... iki büyük şeytan sahnede birbirlerini muştalayıp duruyorlar. İlerde beyazlar giyinmiş bir kraliçe taslağı kaşlarını yukarı kaldırıp alnını kırıştırarak elindeki kırık bir aynaya bakıyor... O, biraz ilerde duran başı taçlı küçük kız değil mi? Evet ta kendisi...

Biraz sonra perdenin dışından alkış sesleri duyulmağa başladı. Bir ses (Hainler kendinizi sakınınız) diye bağırdı. Bir takım kılıç sesleri duyuldu. Her halde oyun başlamış olacaktı. Alkış sesleri tekrar işidildi. Evet küçük kız ve arkasında iki şeytan sahneye çıkıyorlardı.

Ahmet ne yapacağının farkında olmıyarak şaşkın şaşkın etrafına bakınırken patron:

— Ne duruyorsun, dedi, haydi sahneye, öbürlerinin arkasından yetiş.. Şeytanın biri Ahmed'in kuyruğundan yakalıyarak sahneye doğru sürükledi. Hepsi küçük kızın etrafında dönerek (uhh, uhh..) diye bağırmağa başladılar. Küçük kız sahnede bir sedirin üzerine yaslanmış, elini yüzüne kapamış hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Ahmet öbür arkadaşları gibi sıçrayıp bağırırken bir taklakla sahnenin önüne doğru yuvarlandı. Bütün gözlerin kendisine bakmakta olduğunu görünce şaşaladı. Bir müddet hareketsiz kaldı. Küçük kızın ağlaması gittikçe fazlalaşıyordu. Şeytanlar zıplamalarını, haykırmalarını azıttıkları bir anda kız:

— Yetiş beni kurtar babacığım, diye bağırdı. Şeytanlar bu bağırmağa önem vermiyerek kızın saçlarını çekmeğe, bacağını çimdiklemeğe başladılar. Bu hal karşısında Ahmed'in canı sıkıldı. Bütün bunlar sahiden yapılıyor, kızı gerçekten ağlıyor ve imdat istiyor sandı. Babasının hâlâ gelmediğini de görünce hemen sedire doğru sıçradı ve şeytanın birine dirseğini dayayarak geri itti. Ve :

— Kızı rahat bırak aptal, diye bağırdı. baksana, ağlıyor, inliyor!

Ahali gülmekten kırılmağa başladı. Büyük şeytan hiddetinden kendini tutamıyarak Ahmed'i şiddetli bir muşta ile yere yuvarladı. Fakat bir çatırdı ile Ahmed'in elbisesinin dikişleri ayrılmış ve beyaz gömleği dışarı çıkmıştı. Bunu gören halk :

— Gömleğe bak, çocuğa bak... diye mütemadiyen bağırıyordu. Ahmet bu şaşkınlık arasında şöyle bir kımıldanmak istedi, fakat biri sırtından yakaladı, paket gibi içeri çekerek :

— Alık, diye bağırdı, bu patronun sesiydi. İki şiddetli tokat bunu takip etti. Zavallı Ahmet bir şeyler söylemek istedi. Patron buna da meydan vermedi. Çocuğun arkasına bir tekme indirerek :

— Cehennem ol, bir daha gözüme gözükme, diyerek kapıdan dışarı attı. Zavallı Ahmed korkusundan bir müddet yerinden kıpırdıyamadı. Biraz sonra kapı tekrar açıldı. Fatoş'un Ahmed'in ceketile pantolonunu dışarı attığı görüldü. Ahmed yavaşça elbiselerini aldı. Arkasındakileri çıkararak kendisininkileri giydi. Şimdi biraz aklı başına gelmişti. Eve dönerken bir daha böyle şeylere burnunu sokmamağa and içiyordu. İşte kardeşlerim, eski devrin seyyar tiyatroları buna benzer şeylerdi. Şimdi tiyatro sanati çok ilerlemiş, tiyatrolar eğlence yerinden fazla birer kültür yuvası haline gelmiştir.

Anlatan : Veta ŞEREFLİ

KORSAN GEMİSİNİN SIRRI

— 23 —

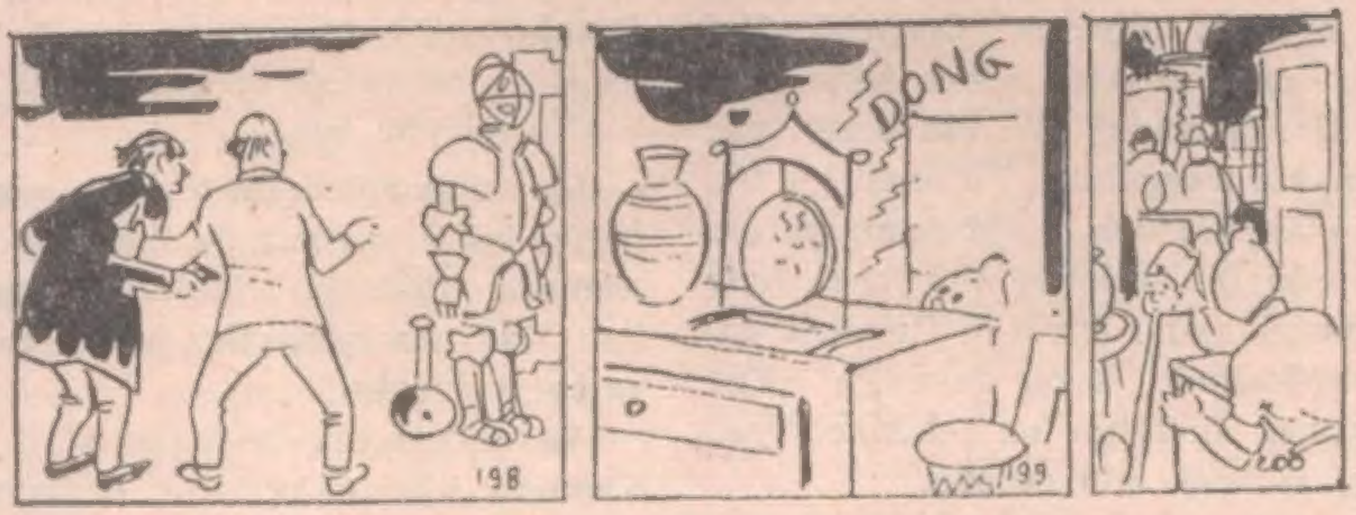

— Bak, bak! Heykel sallanıyor, farkında mısın? Teslim ol Tintin! Heykelin arkasında olduğunu gördük, ateş edeceğiz.

— Yazık ne güzel heykeldi! tuzla buz oldu! Çok yazık.

Şatonun sahibi iki haydut Tintini en olmayacak yerlerde aradılar. Masanın altına bakmak hiç birinin aklına gelmedi.

Tintin bir an önce depodan kaçmak için acele ederken ayağı, ucu masaya bağlı bir ipe takılmıştı.

Sehpanın üstündeki vazo düşmek üzereyken Tintin yakaladı. «Atik davrandım; müthiş bir gürültü kopacaktı,» diye düşündü.

Ama gürültü yine de koptu. Hem de ne gürültü!.. Vazonun kapağı davulun üstüne düşmüştü.

Şato sahiplerinden biri koşarak tekrar mahzene indi. Bu defa kaçan Tintini gördü, peşine düştü. Tintin kanatlanmış gibi koşuyordu. Deponun bir kenarında duran hesap tahtasını gördü. Birden bire aklına bir şey geldi.

Tahtayı kaldırdığı gibi yere çarptı. Çerçeve kırılıp yuvarlaklar her tarafa doğru yayıldılar.

"CIRCIR BÖCEĞİ İLE KARINCA"NIN SONU

KARINCA, «Yazın çalan, kışın oynar», diyerek Cırcırböceğini kapı dışarı ettikten sonra işine döndü. Her zamanki gibi öte beriyi yamamakla meşguldu. Tutumlu bir böcek olan karınca, elbisesini, yamaları eskiyip eskiciler almıyacak hale gelinceye kadar giyerdi. Bu defa da, cırcırböceğine karşı duyduğu öfke yatışınca önlüğüne on sekizinci yamayı vurmak için oturdu.

Birdenbire, birisinin kapıyı hafifçe tıklattığını duydu. Karınca kaşlarını çattı. Mutlaka arsız cırcır onu yine acındırmak istiyordu!.. Gözleriyle süpürgeyi aradı. Kapıya yakın olduğunu görünce söylene söylene kapıyı açtı.

Fakat gelen cırcır değil, Hanımböceğiydi. Geçerken Karınca Teyzenin hatırını sormak istemişti. Karıncanın asık suratına aldırmadan, koltuk vazifesi gören bir yaprağa yerleşti.

— Son havadisi biliyor musun Karınca Teyze?

Karınca burun kıvırdı.

— Dedikodularla uğraşmağa vaktim yok iki gözüm.

Hanımböceği bu, pek nazik olmıyan sözleri anlamamazlıktan geldi.

— Cırcırböceğimizin harikulâde macerasından bahsetmek istiyorum.

— Sazdan sonra oyuna başlayıp ayağını mı kırmış?..

— Yoo... Arkadaşımızın başına devlet kuşu kondu.

Karınca bu havadisle öyle ilgilendi ki, dikişini bile bıraktı.

— Ee?..

— Demin şuradan geçerken Cırcırımızı gördüm. Bir taşın üstüne çıkmış, her zamanki gibi saz çalıyordu. Ama çalışı pek dertliydi. Yanına gidip, neye üzüldüğünü soracaktım. Bir de baktım fındık kabuğundan, üç altın kelebek koşulu bir araba Cırcırımıza yaklaştı. İçinden bir Mayıs böceği çıktı.

— Mayıs böceği mi?

— Evet. Arabasından çıktı, Cırcıra yaklaştı. «Fevkalâde güzel çalıyorsunuz! dedi. Ben, Orman Operasının direktörüyüm. Sizi orkestramıza birinci keman olarak davet etsem kabul eder misiniz» dedi.

— Eee?..

— Tabiî Cırcır bunu sevine sevine kabul etti. Mayısböceği, Cırcır caymasın diye, hemen oracıkta kontratı imzalattı. Bir aylığını da peşin verdi. Hem ne kadar, biliyor musun?

— Ne bileyim ben.

— On torba sinek, on torba solucan!. İyi kalbli Cırcırımız da bunların yarısından fazlasını fakirlere bağışladı. Dağıtma işini «Sen idare et» diye bana bıraktı.

— Gerçekten çok iyi yapmış!

Karınca, kilerine girecek bağış için gidip yer hazırlamakta acele ediyordu. O sırada Hanımböceği devam etti:

— Böylece Cırcırın sayesinde kışa hazırlık yapmıyanlarla kalabalık aileler aç kalmıyacaklar. İyi habere sevineceğini bildiğim için ilk sana anlattım.

Hanımböceği kalktı, yavaşca kapıyı çekip gitti.

Ogünden sonra tam üç hafta bizim karıncayı ormanda gören olmadı: zavallı hiddetinden sarılığa tutulmuştu.

E. Engin

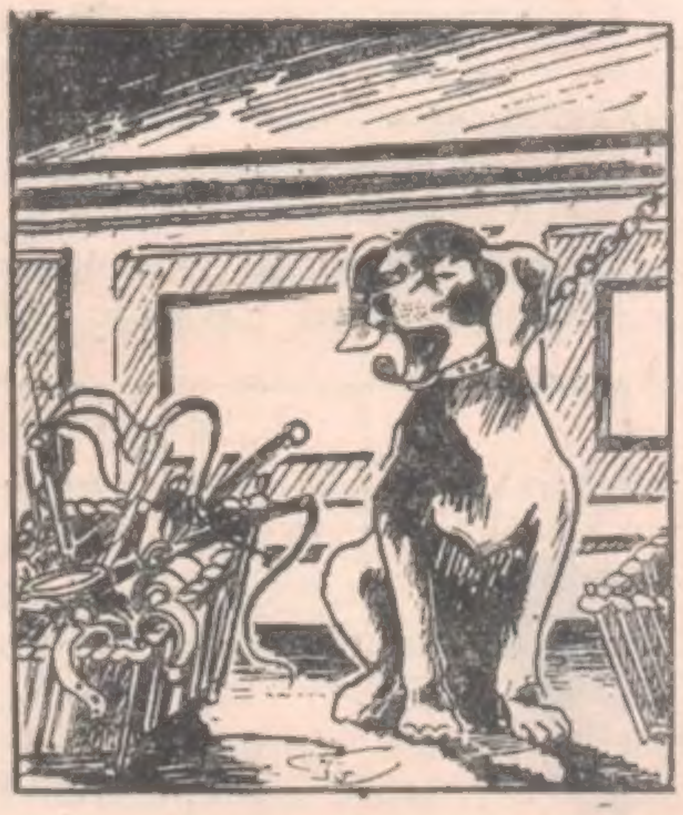

SEVGİLİ DOSTUMUZ KÖPEK

Bobicik adlı bir köpeğim var. Bakın geçenlerde bana ne yaptı? Pencerenin önünde oturmuş kahvaltı ediyordum, o da yanımda durmuş, kendisine suçuk vermem için ikide bir ayağımı dürtüyordu. Derken elini dizimin üstüne koydu. Aradan biraz daha geçti. Baktı ki bende niyet yok, bu sefer göğsünü kucağıma dayadı. Öylece dururken birden doğrulup pencereden dışarı bir yere baktı. Ben de ne oluyor diye başımı çevirdim ve aynı anda bizim Bobiciğin başı geri çekildi, tabağımdaki suçuk parçası yok oluverdi. İşin garibi, dışarıda bir köpeğin alâkasını çekecek hiçbir şey yoktu. Önümden sucuğu almak için beni bal gibi kandırmıştı.

★

Köpeklere dair bir hikâye daha

Köy yanıyordu. Bir kamyon iki tarafındaki evler tutuşmuş olan bir caddeden geçerken şoför, ihtiyar bir kadını gördü. Hemen inip kadını yanına aldı. İçeride bir de büyük köpek vardı. Kadın, köpek ve şoför yanyana sıkıştılar. Kamyon iki tarafında alevler yükselen yolda giderken bu ihtiyar kadın biraz sonra alevler arasında yıkılıp gidecek evini, eşyalarını düşünüyordu. Kafasında tam bu düşünceler geçerken yanında oturan köpek ona doğru eğildi, gözlerinin içine baktı, burnunu çenesine sürdü. Kocaman pençesini kucağına koydu. Kadının üzüntüsünü nasıl hissetmiş, nasıl anlamıştı? Bunu bilmiyorum. Fakat bildiğim şey, o anda bir köpeğin alâkası kadar değerli hiçbir şey olmıyacağıdır.

Bütün

Sigortalar

DOĞAN SİGORTA'ya

Çeviren : Orhan AZİZOĞLU

Doğan Kardeş Romanı : 11

Bu sırada Moriset'in sesi duyuldu.
«Büyükbaba, bende dışarı çıkıp yüzebilir miyim?»
«Tabiî kızım. Yalnız söylediklerimi unutma. Herkes birbirine yakın olmalı.»
Bay Mornant en önde yürüyordu. Jakob ile Moriset hemen arkasından geliyordu. Ötekiler daha arkadaydı. Bay Mornant'in elinde uzun bir sopa vardı. Ötekiler denizaltında karşılaşabilecekleri canavarlara karşı tedbirli bulunup, kendilerini korumak için bıçaklarını ellerine almışlardı. Gedikten içeri girdiler.
Yavaş yavaş ilerleyip, şehre iyiden iyiye girdiler. Taş döşeli yollarda ilerliyorlardı. Bir müddet ilerledikten sonra büyük bir binaya geldiler.
Trottier «Bana kalırsa burası hükûmet binası olmalı» diye söylendi.
Jakob elindeki bıçakla binanın duvarına «Mornant» ismini kazıdı.
«Galiker gelirse bu ona bizim daha evvel burada bulunduğumuzu isbat eder.» diye söyleniyordu.
Moriset onu tasdik etti. «Evet» dedi. «Fakat harfleri derin kazısan daha iyi olmaz mı?»
Öteki tayfaların da yardımıyla harfler daha derinleştirildi.
Mornant «Haydi bakalım, çocuklar.» dedi. «Gidelim artık. Görecek daha çok şeyler var.»
Elindeki haritaya birşeyler çizerek ilerledikleri büyük caddeden sağa saptırdı onları. Bu yol da iri taşlarla döşenmişti. İki tarafta iki katlı evler vardı. İlerlerlerken Jakob Moriset'e rastladıkları deniz bitkilerinin ve hayvanların isimlerini söylüyordu. Bu yolda uzun müddet ilerlediler. Bir ara hepsi birden :
«Bir kaya! Büyük bir kaya!» diye bağırıştılar.
Daha doğrusu bu büyük kaya parcalarından örülmüş bir duvardı. Ellerindeki fenerin ışığı oldukça yüksek olan bu duvarın tepesini göstermeğe yetmiyordu. Bu kaya duvarda yine kayalardan oyulmuş basamakların yukarı doğru yükseldiğini gördüler.
Bay Mornant bu basamakların önünde durmuş arkadaşlarına anlatıyordu. «Bu gördüğünüz kayanın üstünde Kıral Gradlon'un sarayı vardı. Gradlon bütün halkı denizcilikle uğraşan bu Ye şehrinin hakimiydi. Sarayı da bu yüksek yerdeydi: Oldukça mühim bir yere geldik. İçinizden biri yukarı çıkıp incelemede bulunmalı.
Moriset «Ben giderim» dedi.
Dar, alçak basamaklardan yukarı çıktı. Elindeki fenerin ışığı gittikçe ufaldı. Bir müddet gözden kaybolduktan sonra kayanın üstünde sağa sola dolaştığını gördüler. Sonra aşağı inip yanlarına geldi.
«Bay Mornant kayanın üstünde büyük bir düzlükte kurulmuş büyükçe bir ev var. Evin yarısı yıkılmış ama gerisi sağlam duruyor. Her halde bahsettiğiniz saray burası olacak.»
Moriset «Haydi çabuk bizde görelim» diye merdivenlere atıldı.
Birden bir çığlık duyuldu. Kızcağızın kollarını bir yere tutunmak istermiş gibi yukarı kaldırdığını gördüler. Zavallı Moriset basamakların hemen yanındaki büyük ve derin çukura düşmüştü.

★

Bu korkunç manzara karşısında Bay Mornant kendisini tutamıyarak ileri atılmak istediyse de Jakob kolundan çekerek mani oldu.
«Siz durun efendim» dedi. «Sizin gitmeniz doğru olmaz. Belki tehlikelidir. Önce ben gideyim.»
Jakob deliğin başına koşarak hızla aşağı doğru inmeğe başladı. Ötekiler çukurun etrafında sıralanmış, gencin büyük bir cesaretle aşağı inişini seyrediyordu. Işığın gittikçe dibe doğru indiğini gördüler. Sonra birdenbire birşey görünmez oldu.
Bernadet «Jakob! Jakob!» diye bağırdı. Cevab veren olmadı.
«Jakob! Jakob!»
Bay Mornant «Aşağı inmem lâzım.» diye söylendi.
Bernadet atıldı. «Hayır siz kalın. Müsaade ederseniz ben gideyim. Onları sağ salim getirebileceğimi sanıyorum.»
Bernadet te delikten aşağı inmeğe başladı. Bir müddet sonra onun ışığı da gözden kayboldu, görünmez oldu.
Tayfalar telâşlanmıştı. «Ne oluyor böyle?» diyorlardı. «Giden ortadan yok oluyor.»
Marius «Burada bir şeyler dönüyor ama Allah sonunu hayır etsin.» diyordu. «Bu olup bitenler hoşuma gitmiyor. İnsan yiyen bir canavar mı var acaba?»
Bay Mornant da gidenlerin arkasından aşağı inmeğe hazırlanıyordu ki, dipte bir ışık belirdi. Işık yavaş yavaş yukarı yükselmeğe başladı. Bu gelen Bernadet'ti.
Bay Mornant heyecan ve merakla «Ne oldu?» diye sordu.
«Birşey yok efendim. Çocuklar gayet emin bir yerde. İçinde havası olan kupkuru bir yerde oturuyorlar.»
«Havası olan bir yer mi?»
«Kuru bir yer mi?»
Herkes merak içindeydi: «Evet» diye güldü Bernadet. «Kuru ve havası olan bir yer. Haydi peşimden gelin.»
Hep birlikte aşağı doğru inmeğe başladılar. Çukurun dibinde bir tarafa giden darca bir yol vardı. O tarafa saptılar. Yol yokuş yukarı gidiyordu. Onlar da yolu takiben tımanmağa devam ettiler. Dizleri üstünde, elleriyle tutunarak yavaş yavaş yükseliyorlardı. Birden Bay Mornant bir çığlık attı. Başı sudan dışarı çıkmıştı. Önlerindeki bir iki basamağı da tırmanarak büyükçe bir mağaraya girmişlerdi. Jakob ile Mariset burada oturuyordu. Dalgıç tulumlarının, başlıklarını çıkarmışlardı.
Moriset onları görünce «Buyurun» diye güldü. «İşte size havası bol, kupkuru bir yer.»
Herkes başlığını çıkardı. Havası biraz soğuk ve bir tuhaf kokmakla beraber iyiydi.
Moriset «Büyükbaba görüyorsun ya mühim bir keşifte bulundum» diyordu. Trottier etrafı tetkik etmeğe başlamıştı. «Pek garip bir yer burası» diyordu. «Yalnız çok dikkat edip tedbirli bulunmamız lâzım. Bulunduğumuz yerin mahiyetini henüz iyice anlıyamadık. Olur a belki bu sefer içinden çıkamıyacağımız bir başka çukur vardır. Mağarada hava var ama bu onun dışarı ile alâkası olduğunu isbat etmez.»
«Niye etmezmiş?»
«Bana kalırsa buranın yeryüzü ile alâkası yok. Buradaki hava sıkışıp kalmış, bu sayede suyun her tarafı doldurmasına mani oluyor. Meselâ bardağı ters çevirip suyun içine sokacak olursanız dibinde suyun giremediği hava dolu bir kısım kalır. Fakat tepesinde bir delik açarsanız hava dışarı kaçacağından o kısmın da su ile dolduğunu görürsünüz. Bu da tıpkı öyle. Mağaranın dışarı ile alâkası olsaydı suyun basıncı ile hava kaçacak, her yer su ile dolacaktı.»

— Devam edecek —

BÜYÜK FİLİN KÜÇÜK ARKADAŞI

Anlatan: Böğürtlen Abla

FİL sürücüsü Me_Lang sürüne sürüne fillerin kapalı olduğu şarambola yaklaştı. Ekmeğini yediği beyaz yüzlü efendisinden nefret eden Me_Lang müthiş bir plân kurmuştu. Bölgenin en iyi vahşi hayvan avcısı Richard Clissen'in sürüsünde eşine güç rastlanan, iri, kuvvetli ve çok zeki bir fil vardı. Richard Clissen senelerce bu filin peşinde koşmuştu. Nihayet, ancak kendisinin bildiği bir usulle onu tuzağa düşürdü. Sonra tecrübeli bir sürücü olan Me_Lang'la birlikte onu terbiye etti. Zamanla insanlara alışan Ben_Tern, yine iki ayaklıları sevmemişti. Küçük Jack'den başka...

Jack'in yeni yeni yürümeğe başladığı bir gündü. Çocuk nasıl olduysa koca file sokuldu. Oğlunun Ben Tern'in karşısında dikildiğini gören annesinin korkudan çeneleri kenetlendi. Durumu uzaktan gören Richard Clissen soğukkanlılığını kaybetmeden : olduğu yerde kıpırdanmadan kaldı. Koca fil ağır bir hareketle çocuğun üzerine eğildi. Jack gülerek küçük elleriyle filin kalın derisini okşamağa başladı. Ben_Tern'in büyük bir insanı bile cendere içindeymiş gibi ezebilen hortumu yumuşak, dikkatli bir hareketle çocuğa sarılarak onu kaldırıp geniş sırtına oturttu.

Küçük çocukla koca fil o gün dost olmuşlardı. Richard Clissen'in kampında herkes bu dostluğa seviniyor, âdeta iftihar ediyordu. Yalnız Me_Lang terbiye ettiği fili kıskanıyor, bu yüzden küçük Jack'den nefret ediyordu.

İki yüzlü, açgözlü bir adamdı. Çinli Lee'den; Ben_Tern'i hududu geçip satabilirse ömrünün sonuna kadar zengin olacağını duymuştu. Ben_Tern'i Richard Clissen'den çalmak fikri Laoslu Me_Lang'ı öylesine sardı ki, başka bir şey düşünemiyordu artık. Nihayet çocuğa karşı duyduğu kıskançlık yüzünden efendisinden işittiği azar onu hemen harekete geçirdi.

Me_Lang o gece şarampolun kapısını açtı. Ben_Tern, dışarıya çıkınca sürücünün ormanın yakınında kurduğu bir tuzağa düşecekti. Me_Lang filin vücudunda Richard Clissen'e ait işareti yok edecek, sonra hududu geçince onu satacaktı...

Ertesi sabah fille sürücünün yokluğunu farkeden Richard Clissen fena halde kızdı. Laos cıvarına, ormanın her tarafına adam gönderdi, akşama kadar bekledi. Bütün aramalar boşa gitti. Fakat Richard Clissen'i en büyük üzüntü evde bekliyordu : biricik oğlu Jack de kaybolmuştu!

Cıvardaki bütün beyazlar Richard

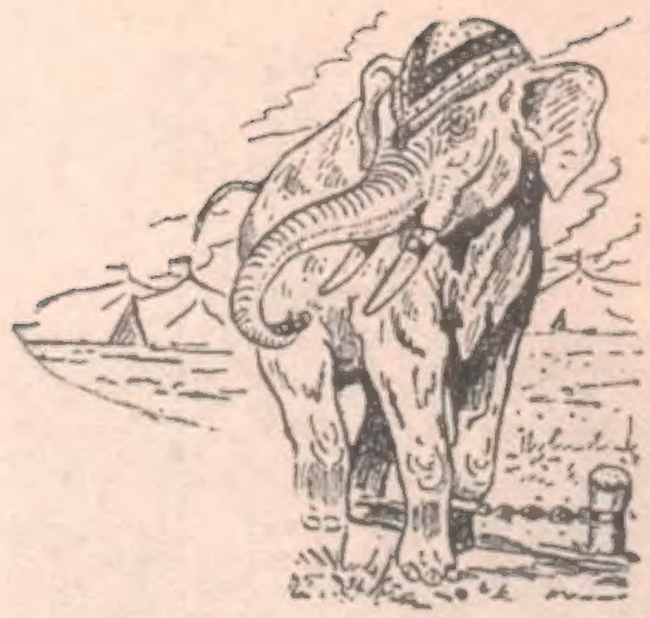

Clissen'le birleşerek çocuğiyle filini aradılar. Fakat izini kaybetmek isteyen bir yerliyle başa çıkmak kolay değildi.

Me_Lang ustalıkla kurduğu bir plâna göre hareket ediyordu. Ben_Tern'i dışarıya çıkarıp hazırladığı tuzağa düşürdü. Sonra, tıpkı tuzakta yakalanan vahşi fillere yapıldığı gibi, ayaklarına kalın zincirler taktı. Çoktandır serbestliğe alışmış olan Ben_Tern hiddetten çılgına döndü. Bu hali ancak Me_Lang Jack'i getirdiği zaman geçti. Sürücünün kucağında çırpınıp ağlıyan çocuk da büyük dostunu görünce ağlamayı kesti, ona sokuldu.

Sürücü filin ayaklarından zinciri çıkardı, diz çökmesini emretti. Ben_Tern küçük Jack'in hatırı için nefret ettiği adamın da sırtına binmesine katlandı.

Ben_Tern keskin zekâsiyle kamptan uzaklaştıklarını anlıyordu. Fakat doğduğu ormandaki serbest hayata kavuşmak fırsatını kaybetmiyecekti elbet! Bunun için Me_Lang'ın istediği istikâmette uslu uslu yürüdü. Ama ona olan kinini de unutmamıştı. Öç almak için fırsat pek çabuk çıktı.

İki gün süren yürüyüşten sonra bir göçebe kabileyle karşılaştılar. Vahşi fakat zararsız, hatta korkak insancıklardı. Palmiye ağacı yapraklariyle örtülü kulübelerinin yanında durarak şaşkınlık ve korkuyla, file kumanda eden Me_Lang'a bakıyorlardı. Çünkü Laos yerlileri arasında fil kutsal bir hayvan sayılırdı. Me_Lang, onlara göre, büyük bir günah işliyordu. Bunun için Ben_Tern, sırtından inen sürücüsünü hortumiyle kavrayıp ayaklarının altında ha-

★★★★★★★★★★★★★

KİRPİKLER NEYE YARAR

Gözlerinizi tozdan ve ter damlalarından korumağa yarar. Kirpiklerimiz olmasaydı gözlerimizin içine kaçan toz ve terler daima canımızı acıtırdı.. (Ama göz yaşları gözümüze dokunmaz mı, bu tuzlu sular gözümüzü yakmaz mı?) diyeceksiniz değil mi, kardeşlerim. Göz yaşları gözlerimizi yıkarlar. Gözleri yıkamak için doktorların daima hafif tuzlu su tavsiye ettiklerini bilmez misiniz? Allah ağlatmasın ama her ağlayışta gözlerinizi temizlediğinizi hatırdan çıkarmayınız.

★

NİÇİN GÖZLERİ AÇIK UYUYAMAYIZ?

Bütün gün yorgun düşen kollarınızı, bacaklarınızı akşam yattığınız zaman uzatırsınız. Adaleleriniz dinlenir de farkında olmadığınız bir gayretle daima açık tutmağa çalıştığınız göz kapaklarınız acaba yorulmamış mıdır? Onlar da dinlenmek istemezler mi? İşte bu sebeptendir ki gözlerinizi kapamak ihtiyacını duyarsınız. Güneşin ışıkları altında insanı kolay kolay uyku tutmaz. Zihinler daima bu ışığa takılı kalır. Perde gibi göz kapakları da sizi karanlık içinde bırakır ve bu loşluk içinde siz de rahat bir uykuya dalarsınız. Geceniz hayırlı olsun sevgili kardeşlerim.

V. ŞEREFLİ

YAPI ve KREDİ BANKASI'nın
İkramiyeli Aile Cüzdanı
sizi de
bir ev sahibi
edebilir.

mur gibi yoğurmağa başlayınca onu haklı buldular.

Fil Me-Lang'ın hesabını gördükten sonra hortumunu küçüğe uzattı. Yerliler, çocuğun arkasından sıranın kendilerine geleceğini sandılar, yere kapandılar. Halbuki beyaz çocuk en ufak bir korku göstermeden fille oynamağa başladı. Laoslu vahşiler Jack'in de bir tanrı olduğuna inandılar. Ellerinde ne var ne yoksa önlerine serdiler. Kabile sevinç, saadet içindeydi. Erkekler Ben-Tern'in en sevdiği bitkileri topluyor, kadınlar, Jack'e türlü türlü hediyeler getiriyorlardı.

Aylar böylece geçti. Bir gün Ben-Tern hortumunu kuzeye doğru uzatıp havayı uzun uzun kokladı. Sonra, yanında mışıl mışıl uyuyan Jack-e dokunmadan doğruldu. Önünde yığılı duran kıyılmış demirhindi yapraklarına bakmadan ormana daldı... Hangi esrarlı çağırışa uyarak sevdiği, koruduğu küçük arkadaşını, kabile arasındaki rahatını bırakıp gittiğini kimse bilmedi.

Birkaç ay sonra, saçları bembeyaz olmuş Richard Clissen çocuğunu bağrına basarken, yavrusuna kavuşan sevincini Ben-Tern'e borçlu olduğunu anladı. Değerli bir hayvanı kaybettiğine acımıyordu artık. Sadece, oğlunun kurtarıcısına olan şükran borcunu ödiyemiyeceğine üzülmüştü.

☆ ☆

HEPSİNDE AYNI TAD

Engin'in elinde bir kese kâğıdı dolusu fındık var.

Kardeşi Erol :

— Bana da biraz fındık versene.

Engin, kese kâğıdından bir fındık çıkarıp verir.

Erol — Yalnız bir tanecik mi ya?

Engin — Merak etme, hepsinin tadı birbirinin aynı..

☆ ☆

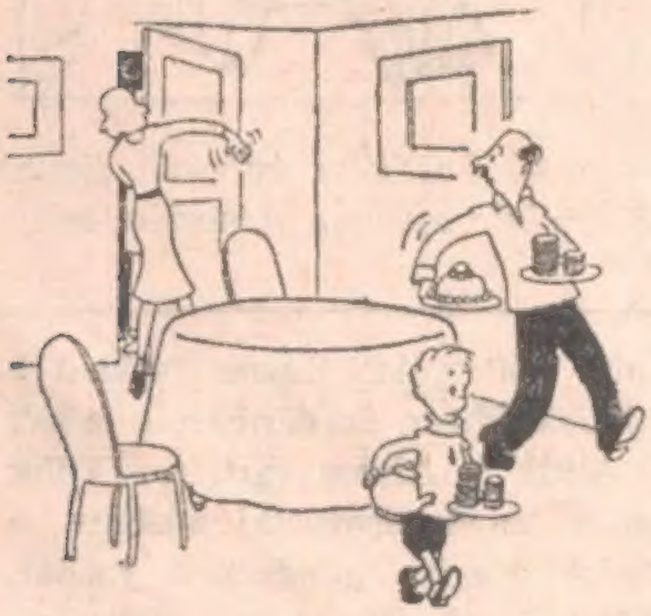

— Ne yazık, beş dakika evvel gelseydiniz, yemeği beraber yerdik...

TEHLİKELİ PLÂN

— 9 —

Atlılar uzun zaman dört nala gittikten sonra hayvanları dinlendirmek için dizginleri gevşetip ağır ağır yol almağa başladılar. Yol dar bir vadiden geçiyordu. Ekip şefi Harry önden gidiyordu. Yaşlı adamlar, babasının böyle önemli işi Haryy gibi toy bir çocuğa nasıl bıraktığına şaşıyorlardı.

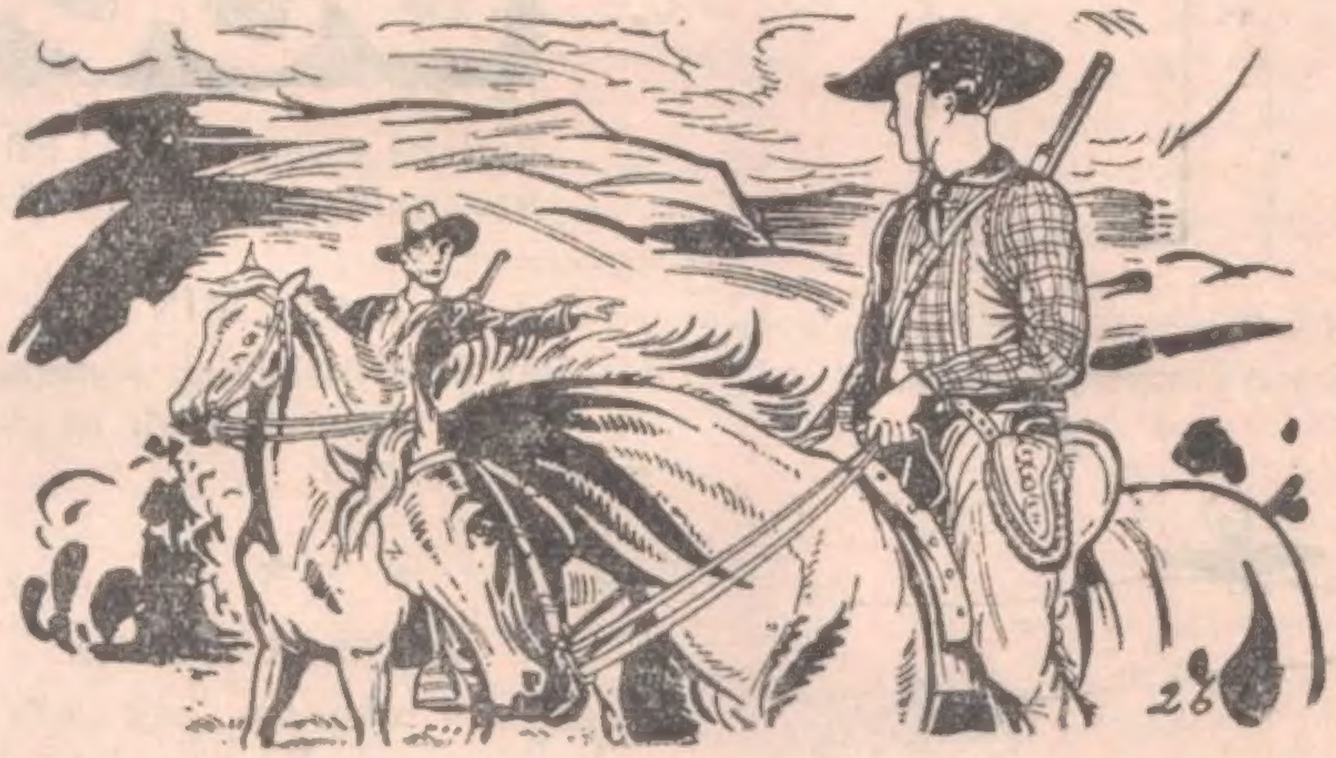

Nihayet, Tom Hopkins çocuğa yaklaştı : «Oğlum, dedi. Baban sana şef mevkii verdiğine göre hepimiz itaat etmek zorundayız. Yalnız bir şey öğrenmek istiyoruz. Bizi neden başka tarafa götürüyorsun?

«Sizi Kartalbaşlara değil, Beyaz Bizon kabilesine götürüyorum...» Beyaz Bizon kabilesinin başkanı harpte ağır yaralanmış, Jake Mill onu evine götürüp tedavi etmişti. Harry, Bizonların kampına varınca hemen başkanla görüştü, yardım istedi.

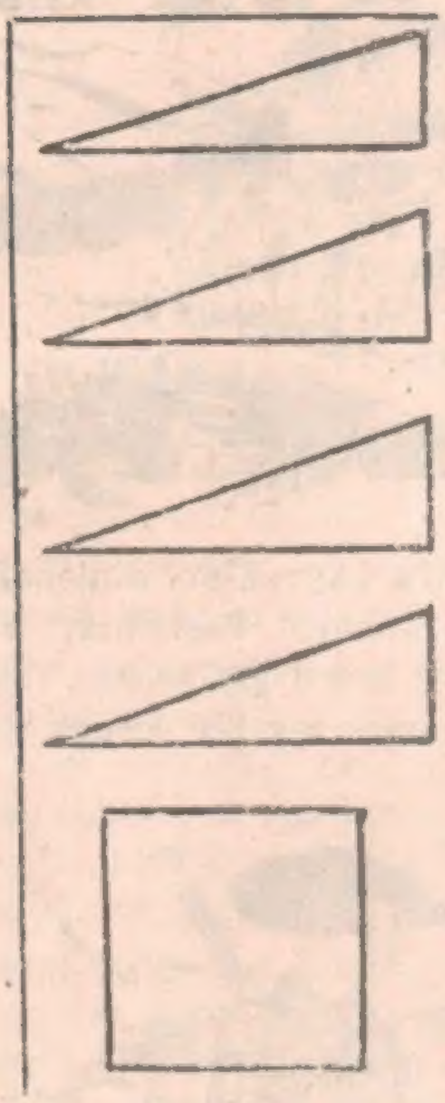

Bu dik üçgenleri o şekilde birleştirin ki bir kare meydana gelsin.

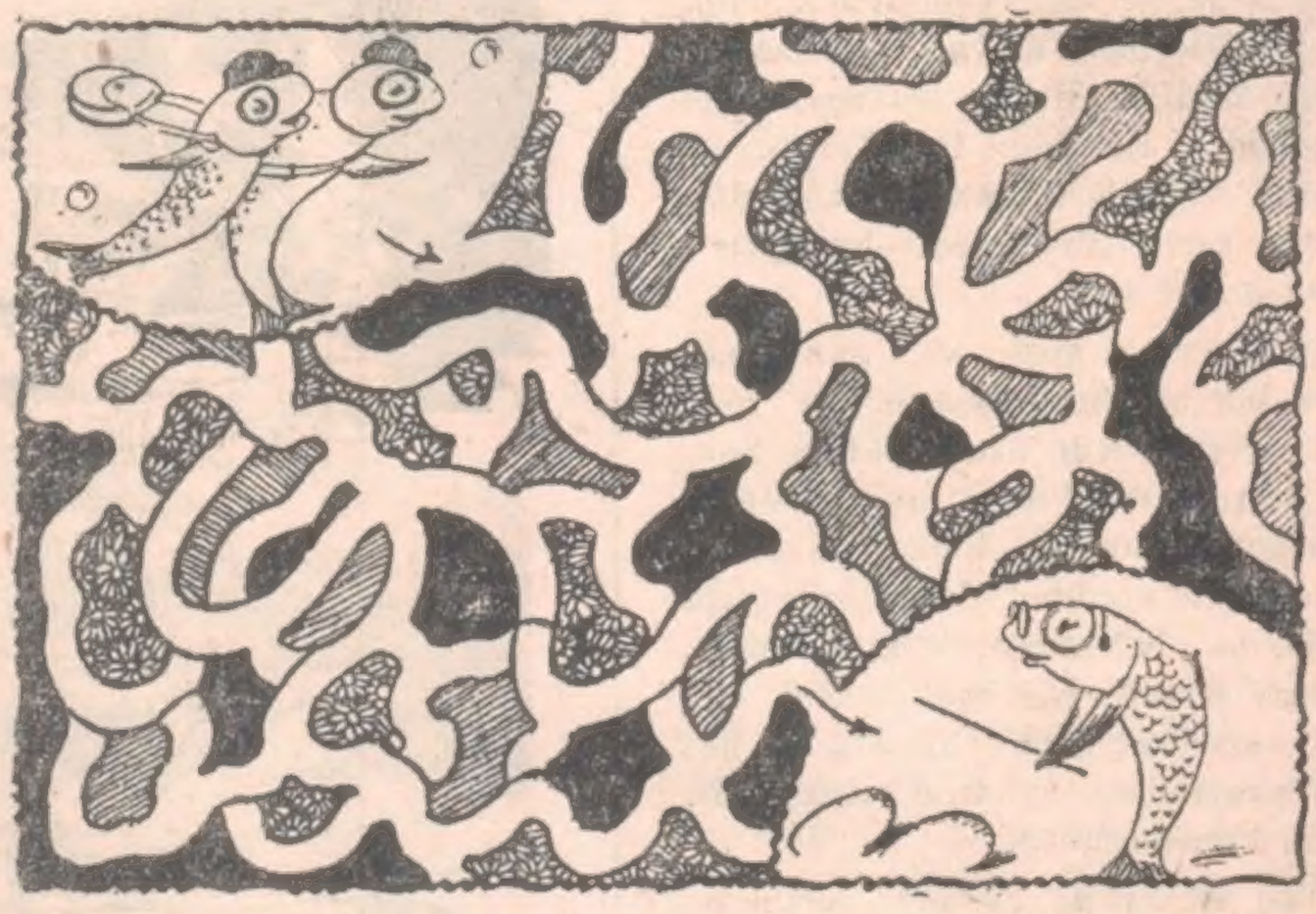

Resimde gördüğünüz iki balık kardeş acaba hangi yoldan giderlerse annelerinin yanına varabilirler..

★

Miyop amca kelebek avında

ONUN İÇİN

— Ben daima bildiğimi söylerim.

— Demek onun için böyle az konuşuyorsun!...

★

AKILLI PAPAĞAN

Mehmedin babasının pek akıllı bir papağanı vardı. Bir gün fena halde hastalandı. Evde de kimse yok. Ne yapsın? Rehberi açtı aile doktorunun telefon numarasını buldu. Telefonu açtı...

İnanmazsınız ama okadar akıllı ve zeki bir yaratıktı ki.. Âdeta insan gibi bir kuştu.

Neyse efendim telefonu açtı ve konuştu.

— Alo... Orası doktor beyin evi mi?

— Evet efendim.

— Kimsiniz?

— Doktorun papağanı!

SOYADI!.

Küçük Suna, annesine soruyor :

— Anne, fare nedir, sıçan nedir?

— İkisi de birdir yavrum.

— Ha, biri demek Soyadı!

★

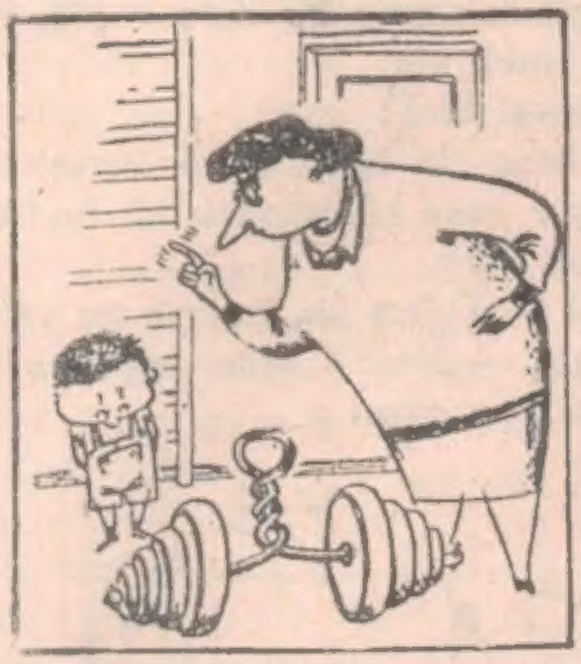

— *Sana kaç kere babanın jimlastik âletleriyle oynama demedim mi?*

DOĞAN KARDEŞ, Perşembe günleri çıkar haftalık çocuk dergisi ★ Sahibi : Manisa Milletvekili Kâzım Taşkent ★ Yazı işlerini fiilen idare eden : Şükrü Enis Regü ★ İdare Merkezi : Galata, Yüksekkaldırım Serdarıekrem sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi : Posta Kutusu : 2217 — Beyoğlu ★ Telefon : 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 Sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 Sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 Sayı) 200 kuruş ★ Yurd dışına iki mislidir. ★ Adres değiştirmek isteyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Dergiye gönderilen yazılar, resimler basılsın basılmasın geri verilmez ★ Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul.

Sekizinci yıl — 25 Aralık 1952 — Sayı : 326

ADANIN ESRARLI KÖŞKÜ

Yazan: Mad. H. Jiraud

Çeviren: Nihal Yalaza TALUY

Hep birden konuşuyor, bir şeyler soruyorlardı. Çeneli bir kız olan Paola, hepsine birden cevap vermeği beceremiyordu:

— Sahibi vardı ama, geçen ay bir yere gitti, bir daha da dönmedi. Şu göldeki küçük ada onundu. Dışardan gelen bir aileye sattı bunu. Kedisi David'i alarak rıhtımdaki küçük pembe eve taşındı. Sonra, bir gün, kimseye haber vermeden gitmiş... Nereye gitmiş, şu, gece gündüz gözünden ayırmadığı kedisini niçin bırakmış, bir türlü anlıyamadık... Hayvancağız günlerce cıyak cıyak miyavladı, sahilde dolaşarak satıcı kayıkçılarla adaya geçmeğe uğraştı. Ama bırakmıyorlardı...

— Nihayet bir kolayını bulup becermiş.

— Mademki Davidin sahibi yok, bizde kalsın, bizim olsun. Değil mi ağabey?

Cerri, kardeşinin söylediklerini duymamış gibi, birdenbire, silkindi.

— Ne dedin Meruji?

Meruji güldü:

— Yine uzaklardaydın ağabey, değil mi?

— Öyle.

Halbuki hayalinin Cerriyi götürdüğü yer öyle pek uzak değildi: gölün ortasındaki adayı düşünüyordu. Babasının yolundan yürümek isteyen Cerri, herşeyi öteki çocuklardan başka bir dikkatle inceliyor, her şeyle ilgileniyordu.

David hassas bir hayvandı. Onu kurtarıp aralarına alan aileye yakınlık göstermek gerektiğini anlamıştı. Pepenin getirdiği mindere uzandı. Meruji ile Lidyanın okşamalarına neşeli homurtularla karşılık verdi. Fakat sahibi, efendisi olarak hiç tereddüt etmeden Cerriyi kabul etti. Pepen haklı buldu:

— Hayatını Cerri ağabeyin kurtardığını anladı her halde.

Akşam yemeğinden sonra kitap elinde bir koltuğa yerleşen Cerriyi gören David rahat minderini bıraktı, koltuğun önündeki masaya sıçradı. Ayaklarını kuyruğuyla sararak Cerrinin tam karşısına yattı. Yarı kapalı gözleriyle, onun gibi zavallı bir kedi uğruna hayatını tehlikeye koymaktan çekinmeyen gencin hiçbir hareketini kaçırmıyordu. Cerrinin her baş kaldırışında David gözlerini açıyor, ikisi, anlayışlı bakışlarla birbirlerini süzüyorlardı. Aralarında sessiz bir anlaşma kurulmuş gibiydi.

O akşam, Cerriyle David dostluk bağlariyle birbirlerine bağlanırken, Meruji ile Pepen dama oynıyordu; Lidya yazdığı mektuba dalmıştı. Paola sofrayı kaldırıyordu, odadan mutfağa, mutfaktan odaya gidip geliyordu. Tam bu sırada dışarda bir gölge belirdi. Sessizce bahçeye süzülüp evin pencerelerine kadar sokuldu. Sonra, tam oturma odasının penceresinin altında sırtını duvara dayayarak bekledi. Fakat David, kedilere has bir burun hassasiyetiyle yabancı kokuyu sezdi. Yattığı yerden doğruldu, iri iri açılmış yeşil gözlerini karanlık bahçeye dikti.

Cerri ona baktı.

— Ne o David? Bekçi köpeğimiz olmadığı için, sen bekçi kedilik mi yapacaksın yoksa?

Karanlık pencereden dışarıya baktı. Fakat kediyi ürküten şeyi göremedi. Böylece Davidden başka hiç kimsenin, gece ziyaretçisinden haberi olmadı; ev halkı rahatça uykuya daldı.

II

GÖLDEKİ SÜRPRİZ

Çocuklar bir yandan sabah kahvaltılarını bitiriyor, bir yandan o günkü programı hazırlıyorlardı. Cerri, seçme hakkını küçüklere bırakmıştı.

— İster kayık gezintisi, ister arabayla bir tur yaparız. Yahut uzunca bir yürüyüşe çıkıp sonra gölde banyo alalım, dediler.

Meruji yürüyüşü seçti. Pepen de, her zamanki gibi, başkalarının isteğine katıldı. Lidya Abla çocukların programını beğendi.

Epey uzun bir yürüyüşten sonra ufak bir tepeden göle indiler.

Meruji,

— Tam «Kötü Adamlar Adası»nın karşısına çıktık! dedi.

Cerri adaya başka bir isim bulmuştu: «Esrarlı Ada.»

— Esrarlı mı? Niçin?

Cerri birden cevap veremedi. Gerçekten, yeşillik ve çiçeklerle bezenmiş bu küçük adada hiç de «esrarlı» bir hal yoktu.

— Adanın bugünkü güneşli haliyle, dün, öbür taraftan görünen kasvetli manzarası arasında ne büyük fark var, değil mi?

Lidya, Meruji ve Pepen hep birden,

— Hakikaten öyle! dediler.

Cerri devam etti:

— Köşkün, gölün yeşil sularına düşmüş kara gölgesi hâlâ gözümün önünde. Belki bu iki farklı görünüş yüzünden ada bana esrarlı gibi geldi. Kim bilir...

Birkaç dakika sonra gölde yüzen Cerri, sahille ada arasında duran kayığa yaklaşınca kendini büsbütün bu duyguya kaptırdı. Kayıkta, onlara her gün sandalını kiralayan Domeniko Baba vardı.

— Merhaba Domeniko Baba! Çok balık tuttun mu bu sabah?

Her sabah güler yüzlü, tatlı sözlü olan ihtiyar balıkçı bu defa Cerriye bakmadı, sadece eliyle, manası pek belli olmayan bir hareket yaptı. Ama inatcı Cerri bir şey öğrenmek isteyince bunu ne yapıp yapıp başarırdı. İki kulaçta kayığın yanındaydı. İçeriye atlamağa hazırlanırken Domeniko Baba yüzünü ona doğru çevirdi.

— Devam edecek —

PERİLİ EV

Çizen: MISTIK

Doğan Kardeş

Adamlar Hasanı ararken perili evin yanına geldiler.

Köylüler evide aramağa karar verdiler. Tam eve yaklaştıkları sırada;

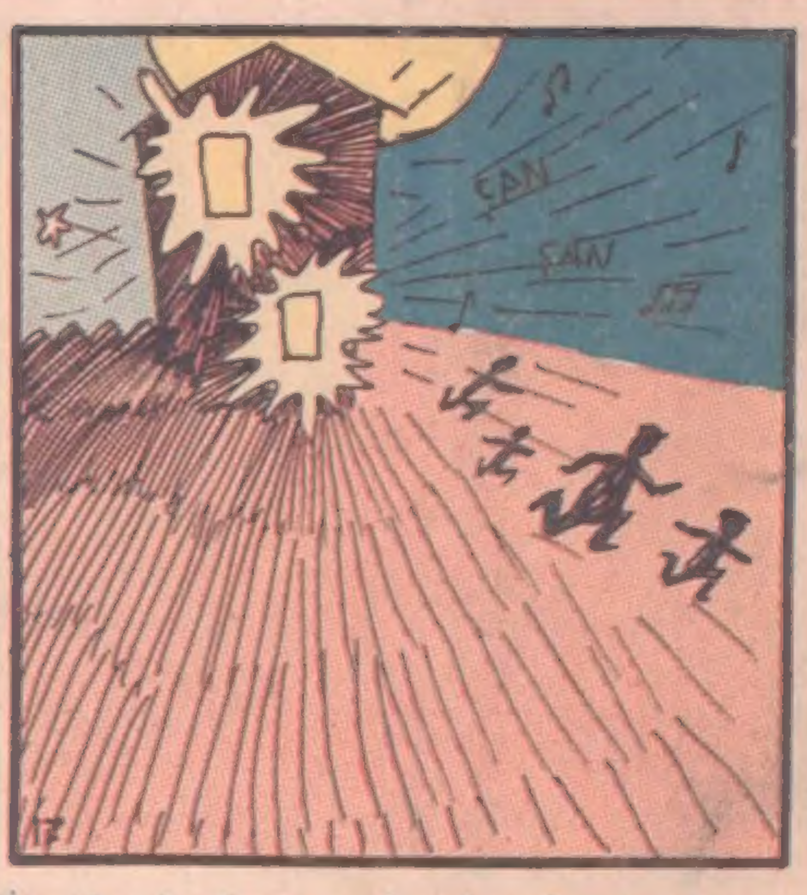

İçerden korkunç sesler duyulmağa pencerelerde ışıklar yanıp sönmeğe başladı.

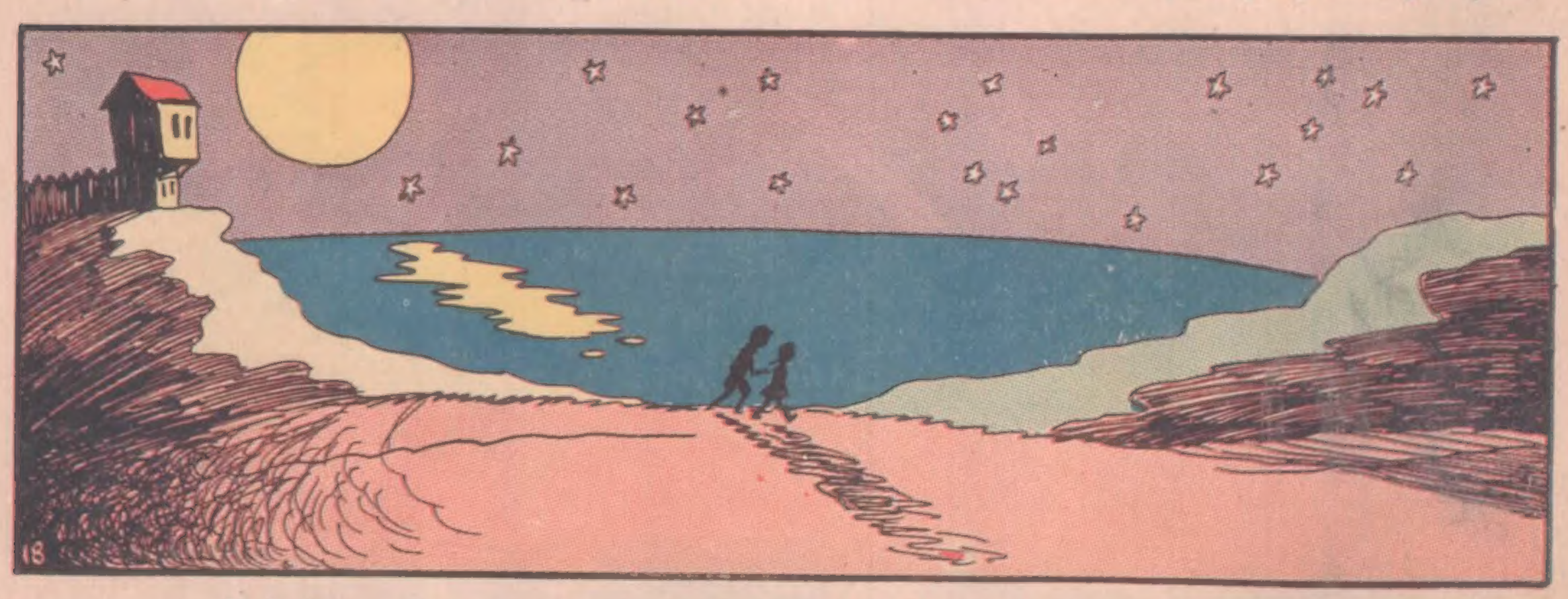

Bu korkunç sesleri duyanlar kaçmağa başladı. Memiş «Bu kalabalıkla bir iş görülmez. Yarın ikimiz sessizce eve girer araştırma yaparız» dedi .

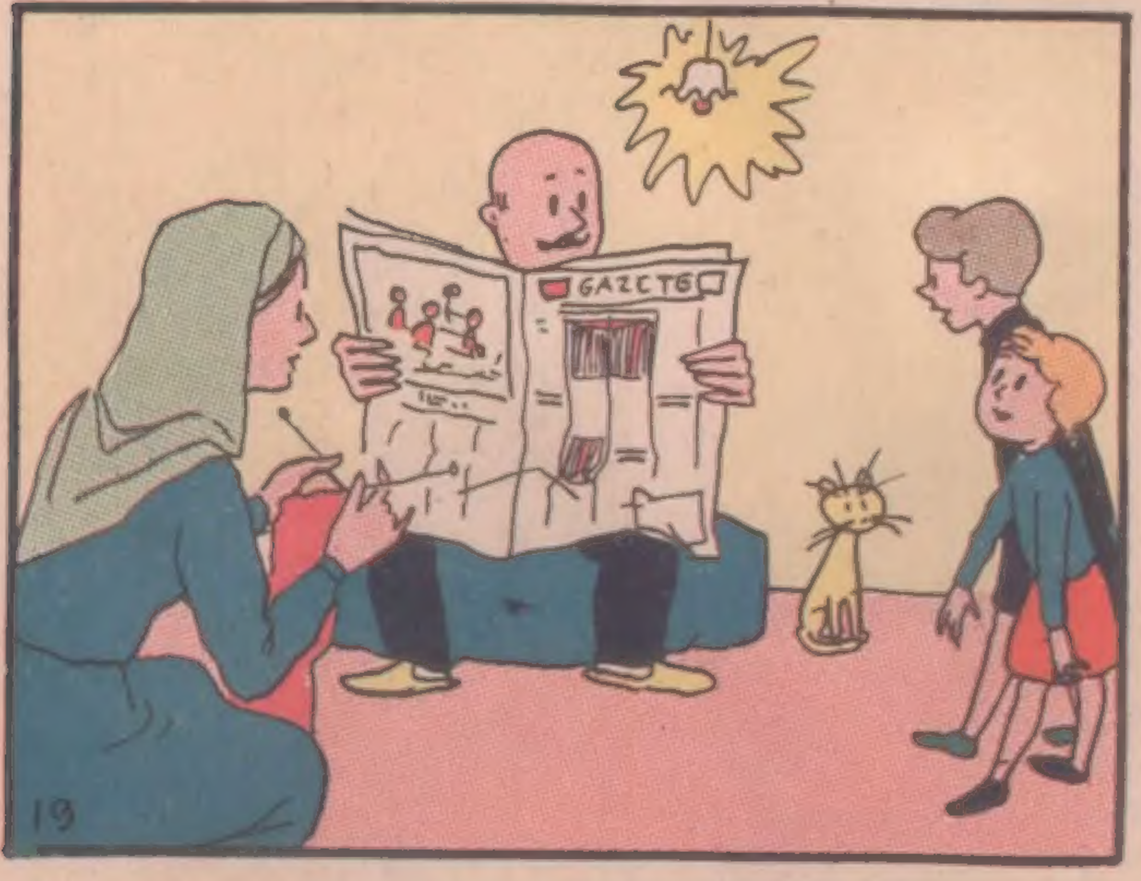

Daha güneş batarken odalarına çekilmek için amcalarından müsaade istediler.

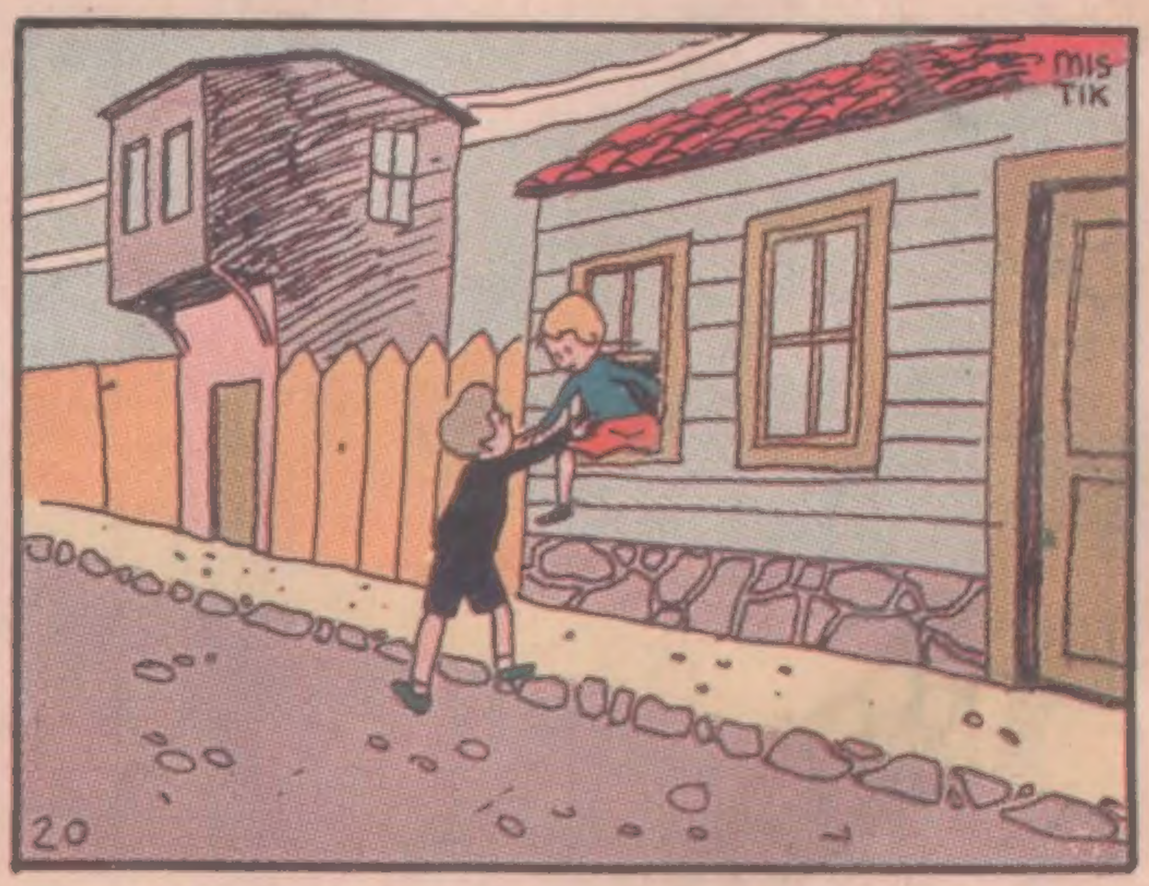

Biraz sonra yatak odasının penceresinden dışarı atlayarak perili eve doğru yola çıktılar.

— Devam edecek —